

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isang Daan at Siyamnapu't Anim

Mga Paralelismong Propetiko at Dibinong Pagkadismaya: Ang Nagbubunyag na Paglalakbay ng Bayan ng Diyos sa mga Huling Araw sa Pahayag 10

Jeff Pippenger
2024-04-27

Sa ikasampung kabanata ng Apocalipsis, kung saan kinakatawan ang kasaysayan ng mga mensahe ng unang at ikalawang anghel, si Juan, bilang sagisag ng bayan ng Diyos sa mga huling araw, ay ipinagpaunang sinabihan na magkakaroon ng isang pagkakabigo sa kasaysayang kaniyang sinasagisagan, at ang pagkakabigong iyon ang bahagi ng kasaysayan ng mga mensahe ng unang at ikalawang anghel na natatakan mula sa pagkaunawa ng mga Millerita, upang subukin ang kanilang pananampalataya.

At ang tinig na aking narinig mula sa langit ay muling nagsalita sa akin at nagsabi, Humayo ka, at kunin mo ang munting aklat na bukas sa kamay ng anghel na nakatayo sa dagat at sa lupa. At ako'y naparoon sa anghel, at sinabi ko sa kaniya, Ibigay mo sa akin ang munting aklat. At sinabi niya sa akin, Kunin mo ito, at kainin mo; at papaitin nito ang iyong tiyan, ngunit sa iyong bibig ay magiging matamis na parang pulot-pukyutan. At kinuha ko ang munting aklat mula sa kamay ng anghel, at kinain ko ito; at sa aking bibig ay naging matamis na parang pulot-pukyutan; at pagkakain ko nito, pumait ang aking tiyan. Pahayag 10:8-10.

Sa talatang ikasampu, kinakatawan ni Juan ang kasaysayan mula noong Agosto 11, 1840, nang bumaba ang makapangyarihang anghel na may munting aklat sa kaniyang kamay, hanggang sa Dakilang Pagkakabigo noong Oktubre 22, 1844. Bago niya simbolikong inilarawan ang kasaysayang iyon, sinabihan siya ng “tinig na” kaniyang “narinig mula sa langit” na kapag kaniyang kinain ang munting aklat, “papaitin nito ang iyong tiyan, ngunit sa iyong bibig ay magiging matamis na gaya ng pulot.” Ang mapait na pagkakabigo ang sumubok sa pananampalataya ng mga Millerite, at hindi pinakamainam para sa kanila na malaman ang tungkol sa pagkakabigong iyon bago pa ito dumating; ngunit kinakatawan ni Juan ang mga tao sa mga huling araw na kinakailangang malaman ang mga katotohanang kaugnay ng pagbabalangkas ng mga pangyayari, na siyang kasaysayan ng unang at ikalawang mensahe ng mga anghel.

Ipinakikita ng banal na kasaysayang iyon na magkakaroon ng isang pagsubok na ipapataw sa mga taong nasa mga huling araw, at ito'y magiging isang pagsubok na nakasalig sa isang bagay na hindi pinakamabuti para sa kanila na maunawaan bago pa dumating ang pagsubok; gayon pa man, hindi iyon ang mismong karanasan ng mga Millerita, bagaman ito'y ganap na nakaayon sa pagbabalangkas ng mga pangyayaring kinakatawan ng unang at ikalawang anghel, sapagkat ang Pitong Kulog ay kumakatawan din sa “mga pangyayaring darating na ihahayag ayon sa kanilang pagkakasunod-sunod.”

Bagaman kinakailangang malaman ang saligang kasaysayan ng mga Milerita, ang bayan ng Diyos sa mga huling araw ay tutupad sa gayunding pagkakahayan ng mga pangyayari gaya ng sa mga Milerita; ngunit ang sumubok sa mga Milerita—na higit na mabuting hindi nila malaman nang pauna—ay magiging ibang pagsubok, na idinulot ng isang elementong tinatakan hanggang sa sumapit ang panahon upang ang Leon mula sa lipi ni Juda ay alisin ang selyo sa Pahayag ni Jesucristo, na nagaganap sa nakatagong kasaysayan ng talatang apatnapu ng Daniel labing-isa.

Ang tinatakan ay nilayon upang subukin ang bayan ng Diyos sa mga huling araw, at ang pagsubok ay makaayon sa palatandaan sa daan kung saan sinubok ang mga Millerite; sapagkat, maging sa unang katuparan sa kasaysayan ng mga Millerite o sa huling katuparan ng mga huling araw, ang Pitong Kulog ay "isang pagbabalangkang ng mga pangyayari" "na ihahayag ayon sa kanilang pagkakasunod-sunod."

Ang hindi malawakang kinikilala ay na kung paanong si Juan ay kumakatawan sa kasaysayan ng pagbaba ni Cristo na may munting aklat noong Agosto 11, 1840, hanggang sa Dakilang Pagkabigo noong Oktubre 22, 1844, ang gayunding kasaysayan ay kinatawan din ng pagbaba ng ikalawang anghel noong Abril 19, 1844. Ang unang pagkabigo ay mauunawaang pagkabigo ni Juan, na, matapos kainin ang munting aklat noong Agosto 11, 1840, ay naranasan ang pagkabigo noong Abril 19, 1844. Pagdating ng pagkabigong iyon, bumaba ang ikalawang anghel na may "sulat" sa kaniyang kamay.

Isa pang makapangyarihang anghel ay inatasang bumaba sa lupa. Ipinagkaloob ni Jesus sa kaniyang kamay ang isang sulatin, at pagdating niya sa lupa, siya'y sumigaw, "Bumagsak, bumagsak ang Babilonya." Pagkatapos ay nakita kong muling itinaas ng mga nabigo ang kanilang mga mata tungo sa langit, at, taglay ang pananampalataya at pag-asa, ay naghihintay sa pagpapakita ng kanilang Panginoon. Ngunit tila nanatili ang marami sa isang kalagayang tulala, wari'y natutulog; gayunman, nakita ko ang bakas ng malalim na dalamhati sa kanilang mga mukha. Nakita ng mga nabigo, mula sa Kasulatan, na sila ay nasa panahong pag-antala, at na narapat silang matiyagang maghintay sa katuparan ng pangitain. Ang gayunding mga katibayan na nag-akay sa kanila upang hintayin ang kanilang Panginoon noong 1843 ang siya ring naghatid sa kanila upang asahan Siya noong 1844. Gayon ma'y nakita ko na ang nakararami ay wala yaong kasiglahan na naging tanda ng kanilang pananampalataya noong 1843. Ang kanilang pagkabigo ay nagpahina sa kanilang pananampalataya. *Early Writings*, 247.

Ang kasaysayang Millerite na inilalarawan ni Juan sa ikasampung kabanata ay ang kasaysayan ng unang anghel at maging ng ikalawang anghel. Ang pagbaba ng unang anghel na may dalang mensahe, at ang pagbaba ng ikalawang anghel na may dalang mensahe, ay nagsisilbing tanda ng pasimula ng kani-kanilang kasaysayan na kapwa nagtapos sa pagkadismaya, bagaman higit na tuwirang inilalarawan ni Juan ang buong kasaysayan ng dalawang anghel. At maging matapos ang ika-22 ng Oktubre, 1844, nang dumating ang ikatlong anghel na may dalang mensahe, ang pagkadismayang bunsod ng rebelyon noong 1863 ay nagbibigay ng ikatlong saksi sa isang panahon na nagsisimula sa isang mensahe at nagwawakas sa pagkadismaya.

Ang unang pagkadismaya ng kilusan ng ikatlong anghel noong Hulyo 18, 2020 ay kaparis ng unang pagkadismaya ng mga Millerita. Isang katotohanan ang sinelyuhan, gaya ng pagkaselyo sa katotohanan ng 1844, nang tinakpan ng Panginoon ng Kanyang kamay ang isang pagkakamali sa ilang mga bilang—na siyang nagbunga ng unang pagkadismaya ng mga Millerita. Nang maunawaan paglaon ang pagkakamaling iyon, naalisan ng selyo ang pagkakamali, sapagkat inalis na ng Leon mula sa lipi ni Juda ang Kanyang kamay. Ang pagkakamali noong Hulyo 18, 2020 ay idinulot ng pagtanggap kilalanin na itinaas Niya ang Kanyang kamay noong Oktubre 22, 1844, samantalang Kanyang ipinahayag na “hindi na magkakaroon ng panahon.”

Maging yaon man ang kilusang Filadelfia na kaugnay ng unang pagkadismaya ng unang anghel, o ang unang pagkadismaya ng kilusang Laodicea na kaugnay ng ikatlong anghel, ang Kanyang kamay ay kumakatawan sa palatandaan sa landas. Noong Abril 19, 1844 at noong Hulyo 18, 2020, ang pagkadismaya ay nagdulot ng panahon ng pangangalat. Yaong mga natipon alinman noong Agosto 11, 1840 o Setyembre 11, 2001, ay nangalat, at pagkaraan noon ay sinimulan ni Cristo na tipunin muli ang Kanyang bayan sa ikalawang pagkakataon.

Nagsimula Siyang magtipon ng isang bayan noong Setyembre 11, 2001, sapagkat, gaya ng kinakatawan ng bautismo ni Cristo, doon lamang Siya nagsisimulang tipunin ang Kaniyang mga alagad kapag bumababa ang banal na sagisag, hindi bago nito. Pagkatapos ng pagwawatak-watak, muling tinitipon ni Cristo ang Kaniyang bayan sa ikalawang pagkakataon. Tinipon ni Cristo ang Kaniyang mga alagad magmula sa Kaniyang bautismo, at matapos ang pagwawatak-watak na idinulot ng krus, sinimulan Niyang tipunin ang Kaniyang mga alagad sa ikalawang pagkakataon. Ang makahulag katunayan ng isang ikalawang pagtitipon na nagsimula noong Hulyo 2023 ay bahagi ng kung ano ang natatakan noong Hulyo 18, 2020, bagaman malinaw na isa itong sangkap ng kasaysayan ng mga Millerite.

Sa talatang ika-40 ng Daniel 11, ang hayop mula sa kalaliman ay bumangon at nilipol ang dalawang sungay ng hayop na mula sa lupa noong 2020. Noong Hulyo 2023, sinimulan ng Panginoon na tipunin sa ikalawang pagkakataon ang Kaniyang bayan sa mga huling araw. Ang proseso ng pagtitipon ay kinakatawan sa banal na kasaysayang Millerita, at sa kasaysayang iyon ay may dalawang historikal na saksi ng Kaniyang pagtitipon sa Kaniyang bayan sa ikalawang pagkakataon. Ang proseso ng pagtitipon ay isang propetikong elemento na natatakan hanggang noong Hulyo 2023. Ang gawaing pagtitipon sa Kaniyang bayan sa ikalawang pagkakataon ay natutupad sa kasaysayan ng Digmaan sa Ukraina, kaagad bago ang ikalawang pagkahalal ng ikawalong pangulo, yaong buhat sa pito.

Noong Agosto 11, 1840, tinipon ng Panginoon ang kilusang Millerita, at minarkahan Niya ang pagtitipong iyon sa pamamagitan ng pagpapakilala ng tsart ng 1843, na inilathala noong Mayo 1842. Ang tsart ay kumakatawan sa saligang mensahe, sapagkat noon ay inilalatag Niya ang pundasyon ng templong Millerita. Ang pagbaba ng anghel sa kabanatang sampu ng Apocalipsis, noong Agosto 11, 1840, ay kahalintulad ng bautismo ni Cristo, na, bukod sa iba pa, ay minarkahan ang pasimula ng pagpili ni Cristo sa Kaniyang mga alagad.

“Sa pagkatawag kina Juan, Andres, at Simon, gayundin kina Felipe at Natanael, nagsimula ang pagtatatag ng Simbahang Kristiyano. Itinuro ni Juan ang dalawa sa kaniyang mga alagad kay Cristo. Pagkatapos, ang isa sa mga ito, si Andres, ay nasumpungan ang kaniyang kapatid at tinawag niya ito upang lumapit sa Tagapagligtas. Tinawag naman si Felipe, at siya’y lumakad upang hanapin si Natanael.” The Desire of Ages, 141.

Ang gawain ni William Miller mula sa panahon ng wakas noong 1798 hanggang Agosto 11, 1840, ay kumakatawan sa gawain ni Juan Bautista; ngunit nang bumaba ang anghel ng Pahayag 10, na inilalarawan ng pagbaba ng Espiritu Santo sa bautismo ni Cristo, "tinipon" ng Panginoon ang Kanyang mga alagad na saligan. Ang dalawang saksi na ito ay nagsasaad na tinipon ni Cristo ang Kanyang bayan sa mga huling araw noong ika-11 ng Setyembre 2001, nang bumaba ang anghel ng Pahayag 18; ngunit, gaya ng sa mga Millerite, sila’y susubukin sa pamamagitan ng isang elemento ng Pitong Kulog na tinatakan, at pagkatapos ay muling titipunin ng Panginoon ang Kanyang bayan sa ikalawang pagkakataon.

Ang ikalawang pagtipon ng bayan ng Diyos sa mga huling araw ay nagsimula sa kasaysayang kinakatawan sa pinakahuling bahagi ng talatang labing-isa ng kabanata labing-isa ng Daniel, kaagad bago ang tagumpay ni Putin laban sa Ukrayna, at kaagad bago ang talatang labindalawa kung saan nagwawakas ang propetikong patotoo ng Rusya at ni Putin. Kaya, ang Daniel kabanata labing-isa, talatang labing-isa, ay tumutugma sa Aklat ng Pahayag kabanata labing-isa, talatang labing-isa, sapagkat doon muling binubuhay ang dalawang saksi.

Sa sagradong kasaysayan ng mga Millerita, sinimulan ng Panginoon na tipunin ang Kanyang bayan sa ikalawang pagkakataon pagkatapos ng pagkabigo noong Abril 19, 1844, at ang ginamit ng Panginoon upang tipunin ang Kanyang bayan noong panahong iyon ay ang pagkilalang sila’y tinutupad ang panahon ng pag-antala sa talinghaga ng sampung dalaga sa Mateo kabanata dalawampu’t lima, at gayundin sa Habakuk kabanata dalawa. Upang makilala ng mga Millerita ang kanilang kalagayan at manumbalik, kinailangan nilang kilalanin ang kanilang mga sarili bilang kinakatawan sa loob ng propetikong Salita ng Diyos. Kinailangan nilang makita na sila ang bayan ng Diyos na kaiba sa mga nag-aangking sila’y Kanyang bayan. Sa pagtitipon Niya sa Kanyang nadismayang bayan, nagkakaloob Siya ng isang paglalarawan ng estandarteng itinataas para sa mga Hentil, na sa gayon ay binibigyang-diin ang pagkakaiba sa pagitan ng Kanyang tunay ngunit nadismayang bayan, at ng mga pawang nag-aangkin lamang na sila’y Kanyang bayan.

At sa araw na yaon ay magkakaroon ng ugat ni Jesse, na tatayo bilang isang watawat ng bayan; siya’y hahanapin ng mga Gentil; at ang kaniyang kapahingahan ay magiging maluwalhati. At mangyayari sa araw na yaon, na muli, sa ikalawang pagkakataon, iuunat ng Panginoon ang kaniyang kamay upang bawiin ang nalabi sa kaniyang bayan, na maiiwan, mula sa Asiria, at mula sa Egipto, at mula sa Patros, at mula sa Cush, at mula sa Elam, at mula sa Shinar, at mula sa Hamath, at mula sa mga pulo ng dagat. At magtataas siya ng isang watawat para sa mga bansa, at titipunin ang mga itinaboy ng Israel, at pipisanin ang mga nangalat ng Juda mula sa apat na sulok ng lupa. Isaias 11:10-12.

Kapag isinasagisag ng Propeta Jeremias ang mga nadismaya noong Abril 19, 1844, ipinahayag niya na hindi na siya nakikisama sa “kapulungan ng mga manunuya,” na ginamit ang nabigong

hula noong 1843 bilang katibayan na ang mga kinakatawan ni Jeremias ay mga huwad na propeta.

Hindi ako umupo sa kapulungan ng mga manunuya, ni nagalak; ako'y umupong nag-iisa dahil sa iyong kamay: sapagkat pinuspos mo ako ng poot. Jeremias 15:17.

Ang "kapulungan ng mga manunuya" ay itinakwil ang mga kinakatawan ni Jeremias.

Marami ang pinag-usig ng kanilang mga kapatid na di-mananampalataya. Upang mapanatili ang kanilang katayuan sa iglesia, may mga pumayag na manahimik hinggil sa kanilang pag-asa; ngunit nadama ng iba na ipinagbabawal ng katapatan sa Diyos na sa gayong paraan ikubli ang mga katotohanang ipinagkatiwala Niya sa kanila. Hindi kakaunti ang inihiwalay mula sa pakikipag-isa ng iglesia, hindi sa iba pang dahilan kundi ang pagpapahayag ng kanilang paniniwala sa pagparito ni Cristo. Lubhang mahalaga sa mga nagbata ng pagsubok na ito sa kanilang pananampalataya ang mga salita ng propeta: "Ang inyong mga kapatid na napopoot sa inyo, na pinalayas kayo dahil sa aking pangalan, ay nagsabi, Maluwalhatiin nawa ang Panginoon: ngunit Siya'y magpapakita para sa inyong kagalakan, at sila'y mapapahiya." Isaias 66:5. *The Great Controversy*, 372.

Kapag itinaas ng Panginoon ang isang watawat sa mga Hentil, ito'y mangyayari sa oras na iunat Niya sa ikalawang pagkakataon ang Kanyang kamay upang tipunin ang nalabi ng Kanyang bayan, ang mga itinaboy mula sa Israel. Sila ang mga hindi na nauupo sa "kapulungan ng mga manunuya."

Ang "ugat ni Jesse" ay isang sagisag ng dalawang linya ng dugo, isa mula sa Hudaismo na pinagsanib sa isang linya ng dugo mula sa labas ng Hudaismo, at kumakatawan hindi lamang sa linya ng dugo ni Jesus, kundi isa ring sagisag ng pagsasanib ng pagka-Diyos at pagkatao, sapagkat ang watawat na itinatataas ay kumakatawan sa isang bayang tinatakan magpakailanman sa kalagayan at karanasan ng pagsasanib ng pagka-Diyos at pagkatao, na kinakatawan din sa talatang sampu ng kabanata labing-isa ng Daniel sa pamamagitan ng sagisag na "moog". Sa talatang sampu, ang panahon ng pagtatatak ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay nahihinuha sa pamamagitan ng propetikong pagkaunawa sa moog, na siyang ulo. Sa kasaysayan ng talatang labing-isa at ng Digmaang Ukraina, iniunat ng Panginoon ang Kanyang kamay sa ikalawang pagkakataon upang tipunin ang mga itinakwil na nadismaya.

Samakatuwid, sa patotoo ng Daniel labing-isa bilang balangkas, natukoy natin ang panghihimasok ng kapapahan sa kasaysayang propetiko, kaagad bago ang batas ng Linggo. Nakita natin ang gawain ng Republikanong sungay na kinakatawan ni Trump, habang siya'y nagiging ikawalo na mula sa pito, at sinisimulan ang gawaing pagsasanib ng Simbahan at Estado. Mayroon tayong linya ng tumalikod na sungay ng Protestantismo, na kinakatawan ng mga Macabeo. Sa gayunding kasaysayan na kinakatawan ng mga bersong iyon, inilalapat natin ang linya ng Pitong Kulog, na siya ring linya ng talinghaga ng sampung birhen, na tumutukoy sa karanasan ng isandaan at apatnapu't apat na libo, gayundin ang linya ng tatlong anghel na naglalalatag ng balangkas ng gawain ng tunay na Protestanteng sungay. Isa sa mga pangyayari para sa tunay na Protestanteng sungay sa kasaysayang iyon ay ang ikalawang pagtipon.

Ang ikalawang pagtitipon ay naganap sa kasaysayan ng mensahe ng ikalawang anghel, at naganap din ito sa kasaysayan ng ikatlong anghel mula 1844 hanggang 1863, na nagpapatibay ng dalawang saksi mula sa kasaysayan ng mga Millerita na ang Panginoon ay iniunat ang Kanyang kamay sa ikalawang pagkakataon upang tipunin ang Kanyang nangalat na kawan.

Noong Setyembre 23, ipinakita sa akin ng Panginoon na iniunat Niya ang Kanyang kamay sa ikalawang pagkakataon upang bawiin ang nalabi ng Kanyang bayan, at na ang mga pagsisikap ay dapat pag-ibayuhin sa panahong ito ng pagtitipon. Sa pagkakatapangalat, ang Israel ay sinaktan at pinilas, ngunit ngayon, sa panahon ng pagtitipon, pagagalingin ng Diyos at tataliin ang kanilang mga sugat. Sa pagkakatapangalat, ang mga pagsisikap na ginawa upang ipalaganap ang katotohanan ay kakaunti ang naging bisa, kaunti o halos walang natupad; ngunit sa pagtitipon, kapag iniunat ng Diyos ang Kanyang kamay upang tipunin ang Kanyang bayan, ang mga pagsisikap na ipalaganap ang katotohanan ay magkakaroon ng nilalayong epekto. Lahat ay dapat magkaisa at maging masigasig sa gawaing ito. Nakita ko na mali para kaninuman na tumukoy sa panahon ng pagkakatapangalat bilang mga halimbawang dapat umiral sa atin ngayon sa panahon ng pagtitipon; sapagkat kung wala nang gagawin ang Diyos para sa atin ngayon kundi ang ginawa Niya noon, hindi kailanman matitipon ang Israel. *Early Writings*, 74.

Sa apendise ng *Early Writings*, ipinapaliwanag ni Kapatid na White ang komentong katatapos lamang na sinipi:

3. Ang pangitain na ang Panginoon “ay iniunat ang Kanyang kamay sa ikalawang pagkakataon upang bawiin ang nalabi ng Kanyang bayan,” sa pahina 74, ay tumutukoy lamang sa pagkakaisa at lakas na minsang umiral sa gitna ng mga naghahanap kay Cristo, at sa katotohanang sinimulan Niyang pag-isahin at ibangon muli ang Kanyang bayan. *Early Writings*, 86.

Ang sagradong kasaysayan ng Pitong Kulog na kumakatawan sa Agosto 11, 1840 hanggang Oktubre 22, 1844, ay naging tipo ng sagradong kasaysayan mula Oktubre 22, 1844 hanggang sa paghihimagsik ng 1863. Linya sa linya, ang unang kasaysayan ay naglalarawan ng mga matatalinong dalaga, at ang ikalawang linya ay naglalarawan ng mga mangmang na dalaga. Ang dalawang kasaysayan ay kapwa nagsimula nang bumaba ang isang anghel na may dalang mensaheng dapat kainin. Ang pagdating ng anghel sa dalawang kasaysayan ay nagpasimula ng isang proseso ng pagsubok na nagbunga ng pagkakakalat, at pagsapit ng 1849, ipinakikita kay Kapatid na White na ang Panginoon ay muling iniunat ang Kanyang kamay sa ikalawang pagkakataon, sa pagkakataong ito upang tipunin ang mga nangalat noong Oktubre 22, 1844.

Sila ay nagkawatak-watak dahil sa Dakilang Pagkakatapangmaya, gaya ng mga pantas noong Abril 19, 1844 na nagkawatak-watak dahil sa kanilang unang pagkakatapangmaya. Natukoy sa ikalawang pagtitipon na ang Panginoon ay "nagsimulang pag-isahin at ibangon muli ang Kanyang bayan." Sa ikalawang pagtitipon, ang gawain ng Panginoon ay kinabibilangan ng pagtataas ng isang watawat na nagkakaisa sa isa't isa sa mensahe, at na ang pagkatao nito ay nakaisa sa Kanyang pagka-Diyos. Ang layon ng watawat ay tawagin ang iba pang kawan ng Diyos mula sa Babilonia, na natutupad sa pagkakita ng mga lalaki at mga babae sa watawat.

Ang watawat ay ang hukbo ng mga nakipag-isa ang kanilang pagka-tao sa pagka-Diyos ni Cristo sa panahon ng pagsubok ng batas-Linggo. Kaya, ang ikalawang pagtipon, na tumutukoy sa “ugat ni Jesse,” ay itataas, na nagdadala ng dalawahang propetikong simbolismo ni Ruth, isang Hentil na natipon sa pamamagitan ng watawat sa kanyang pakikipag-isa kay Boaz, na isang sagisag ng isang daan at apatnapu’t apat na libo, at isa ring sagisag ng Manunubos, na nagbayad ng halaga para kay Ruth at naging kanyang malapit na kamag-anak. Sa pagkakatawang-tao, sa pakikisanib ng banal na kalikasan ni Cristo sa nahulog na laman ng kalikasang pantao, Siya ay naging ating malapit na kamag-anak. Ang watawat na itataas ay yaong pinag-isa ng mensahe, na tinatapos ang gawain ng pag-iisa ng kanilang pagka-tao sa pagka-Diyos ni Cristo bago ang batas-Linggo.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Ang pagpapahalaga sa Banal na Kasulatan ay lumalago habang ito’y pinag-aaralan. Saanman bumaling ang mag-aaral, matatagpuan niyang nahahayag ang walang hanggang karunungan at pag-ibig ng Diyos.

Ang kabuluhan ng kaayusang Hudyo ay hindi pa ganap na nauunawaan. Ang malalawak at malalim na katotohanan ay inilalarawan sa anyong anino sa pamamagitan ng mga ritwal at mga sagisag nito. Ang Ebanghelyo ang susi na nagbubukas ng mga hiwaga nito. Sa pamamagitan ng kaalaman sa panukala ng pagtubos, ang mga katotohanan nito ay nabubuksan sa pag-unawa. Higit na higit kaysa sa ating nauunawaan ngayon, pribilehiyo natin na maunawaan ang mga kahanga-hangang paksang ito. Dapat nating maunawa ang mga malalalim na bagay ng Diyos. Nagnanais ang mga anghel na siyasatin ang mga katotohanang ipinahahayag sa mga taong may bagbag na puso na nagsasaliksik sa salita ng Diyos, at dumadalangin para sa higit pang haba at lawak at lalim at taas ng kaalamang Siya lamang ang makapagkakaloob.

Sa paglapit natin sa katapusan ng kasaysayan ng sanlibutang ito, ang mga propesiya na may kinalaman sa mga huling araw ay lalong humihingi ng ating masusing pag-aaral. Ang huling aklat ng Bagong Tipan ay puspos ng katotohanang kailangan nating maunawaan. Binulag ni Satanas ang pag-iisip ng marami, anupa’t ikinalulugod nila ang anumang dahilan upang huwag gawing paksa ng kanilang pag-aaral ang Apocalipsis. Ngunit dito’y ipinahayag ni Cristo, sa pamamagitan ng Kanyang lingkod na si Juan, kung ano ang mangyayari sa mga huling araw; at sinasabi Niya, “Mapalad ang bumabasa, at ang mga nakikinig sa mga salita ng propesiyang ito, at tumutupad sa mga bagay na nasusulat dito.” Apocalipsis 1:3.

“Ito ang buhay na walang hanggan,” wika ni Kristo, “na makilala Ka nila, ang tanging tunay na Diyos, at si Hesu-Kristo na Iyong sinugo.” Juan 17:3. Bakit hindi natin natatalos ang kahalagahan ng kaalamang ito? Bakit ang mga maluwalhating katotohanang ito ay hindi nagliliwanag sa ating mga puso, nanginginig sa ating mga labi, at sumasaklaw sa buong ating pagkatao?

Sa pagkakaloob Niya sa atin ng Kanyang salita, ipinasakamay sa atin ng Diyos ang bawat katotohanang mahalaga sa ating kaligtasan. Libu-libo na ang sumalok ng tubig mula sa mga balon ng buhay na ito, gayon ma’y hindi nagkukulang ang tustos. Libu-libo ang naglagay sa Panginoon sa harap nila, at sa pagmamasid ay nabago sa gayunding wangis. Naglalagablab ang

kanilang espiritu sa loob nila samantalang nagsasalita sila hinggil sa Kanyang likas, isinasaysay kung ano si Cristo sa kanila, at kung ano sila kay Cristo. Ngunit hindi pa nauubos ng mga nagsisiyasat na ito ang mga dakila at banal na paksang ito. Libu-libo pa ang makikibahagi sa gawaing pagsiyasat sa mga hiwaga ng kaligtasan. Habang pinagninilayan ang buhay ni Cristo at ang katangian ng Kanyang misyon, lalong malinaw na sisilang ang mga sinag ng liwanag sa bawat pagtatangka na matuklasan ang katotohanan. Bawat panibagong pagsisiyasat ay magbubunyag ng isang bagay na lalong kapana-panabik at mas malalim kaysa sa anumang naihayag na. Ang paksa ay di-nauubos. Ang pag-aaral sa pagkakatawang-tao ni Cristo, sa Kanyang haing pambayad-sala at sa Kanyang gawaing pagmamamagitan, ay magiging kaabalahan ng isip ng masikap na mag-aaral hangga't tumatagal ang panahon; at sa pagtingin niya sa langit na may mga taon na hindi mabilang ay sasambitin niya, 'Dakila ang hiwaga ng kabanalan.'

"Sa kawalang-hanggan ay matututuhan natin ang mga bagay na, kung tinanggap lamang natin ang kaliwanagang maaari sanang makamit dito, ay sana'y nagbukas ng ating pag-unawa. Ang mga paksa ng pagtubos ay magpapakilos sa mga puso, isipan, at dila ng mga tinubos sa buong walang-hanggang mga kapanahunan. Mauunawaan nila ang mga katotohanang hinangad ni Cristo na ibukas sa Kaniyang mga alagad, ngunit na hindi nila nasapol dahil sa kakulangan ng pananampalataya. Magpakailanman at magpakailanman ay lilitaw ang mga bagong pananaw sa kasakdalan at kaluwalhatian ni Cristo. Sa mga panahong walang hanggan ay ilalabas ng Tapat na Puno ng Sambahayan mula sa Kaniyang kayamanan ang mga bagay na bago at luma." Christ's Object Lessons, 132-134.